

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⊗ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשעה שישראל עולין לרגל עומדין צפופין, ומשתחויים רווחים. ונמשכין אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת.	אמר רב יהודה אמר רב:											⊗
מאי קאמר?												⊗
הכי קאמר: אף על פי שנמשכין אחת עשרה אמה אחורי בית הכפורת, ועומדים צפופין, כשהן משתחויין - משתחויין רווחים.												⊗
וזה אחד מעשרה נסים שנעשו במקדש.												⊗
עשרה נסים נעשו בבית המקדש: לא הפילה אשה מריח בשר הקדש, ולא הסריח בשר הקדש מעולם, ולא נראה זבוב בבית המטבחים, ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים, ולא נמצא פסול בעומר, ובשתי הלחם, ובלחם הפנים, ועומדים צפופים ומשתחויים רווחים, ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים מעולם, ולא אמר אדם לחברו צר לי המקום שאלין בירושלים.	דתנן:											⊗
פתח במקדש וסיים בירושלים?												⊗
איכא תרתי אחרנייתא במקדש												⊗
מעולם לא כבו גשמים אש של עצי המערכה, ועשן המערכה אפילו כל הרוחות שבעולם באות ומנשבות בו אין מזיזות אותו ממקומו.	דתניא:											⊗
ותו ליכא?												⊗
שברי כלי חרס נבלעין במקומן.	והתניא רב שמעיה מקלנבו:											⊗
מוראה ונוצה ודישון מזבח הפנימי ודישון המנורה נבלעין במקומן.	ואמר אביי:											⊗
פסולי תלתא הון, חשביניהו בחד, אפיק תרי ועייל תרי.												⊗
אי הכי בלועין נמי תרי הון, חשביניהו בחד - חסרו להו												⊗
איכא נמי אחריתי												⊗
נס גדול היה נעשה בלחם הפנים, סלוקו כסדורו, שנאמר (שמואל א' כא) לשום לחם הם ביום הלקחו.	דאמר רבי יהושע בן לוי:											⊗
ותו ליכא?												⊗
דבר זה מסורת בידנו מאבותינו, מקום ארון אינו מן המדה.	והאמר רבי לוי:											⊗
כרובים בנס היו עומדין	ואמר רבנאי אמר שמואל:											⊗
ניסי דבראי - קא חשיב, ניסי דגואי - לא קא חשיב.												⊗
אי הכי לחם הפנים נמי ניסי דגואי הוא												⊗
לחם הפנים ניסי דבראי הוא												⊗
מאי דכתיב (ויקרא כד) על השלחן הטהר, טהור - מכלל שהוא טמא, כלי עץ העשוי לנחת הוא, וכל כלי עץ העשוי לנחת אינו מקבל טומאה, וחוצץ בפני טומאה. אלא: מלמד שמגביהין אותו לעולי רגלים, ואומרים להם: ראו חיבתכם לפני המקום, שסילוקו כסדורו, שנאמר (שמואל א' כא) לשום לחם חום ביום הלקחו.	דאמר ריש לקיש:											⊗
ותו ליכא?												⊗
בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאין פירותיהן בזמן, וכשהרוח מנשבת בהן נושרין, שנאמר (תהלים עב) ירעש כלבנון פריו. וכשנכנסו נכרים להיכל - יבש, שנאמר (נחום א) ופרח לבנון אמלל. ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר, שנאמר (ישעיהו לה) פרח תפרח ותגל אף גילת ורגן כבוד הלבנון נתן לה	והאמר רב אושעיא:											⊗
ניסי דקביעי לא קא חשיב.												⊗
השתא דאתית להכי - ארון וכרובים נמי ניסי דקביעי נינהו.												⊗
ועשן המערכה.	אמר מר:											⊗
ומי הוה עשן במערכה?												⊗

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-מקרא: key</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ! שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

מאן דאמר	יומא-שבעת ימים	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
והתניא:	חמשה דברים נאמרו באש של מערכה: רבוצה כארי, וברה כחמה, ויש בה ממש, ואוכלת לחין כיבשין, ואינה מעלה עשן											◊	סא:
	כי קא אמרינן - בדהדיוט											!	סא:
דתניא:	(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח - אף על פי שאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט.											!	סא:
	רבוצה כארי?											■	סא:
והתניא, אמר רבי חנינא סגן הכהנים:	אני ראיתיה, ורבוצה ככלב											◊	סא:
	לא קשיא כאן במקדש ראשון, כאן - במקדש שני.											!	סא:
	ובמקדש שני מי הוא?											◊	סא:
והאמר רב שמואל בר אינאי:	מאי דכתיב (חגי א) וארצה בו ואכבד, וקרינן ואכבדה מאי שנא דמחוסר ה"א? אלו חמשה דברים שהיו בין מקדש ראשון למקדש שני, ואלו הן: ארון וכפורת וכרובים, אש, ושכינה, ורוח הקודש, ואורים ותומים.											◊	סא:
אמרי:	אין, מיהוה הוה, סיועי לא מסייעא.											!	סא:
תנו רבנן:	שש אשות הן, יש אוכלת ואינה שותה, ויש שותה ואינה אוכלת, ויש אוכלת ושותה, ויש אוכלת לחין כיבשין, ויש אש דחה אש, ויש אש אוכלת אש.											◊	סא:
	יש אש אוכלת ואינה שותה - הא דידן.											■	סא:
	שותה ואינה אוכלת - דחולין.											■	סא:
	אוכלת ושותה - דאליהו, דכתיב (מלכים א' יח) ואת המים אשר בתעלה לחכה.											■	סא:
	אוכלת לחין כיבשין - דמערכה											■	סא:
	יש אש דוחה אש - דגבריאל											■	סא:
	ויש אש אוכלת אש - דשכינה											■	סא:
דאמר מר:	הושיט אצבעו ביניהם ושרפן.											■	סא:
	ועשן המערכה, אפילו כל הרוחות שבעולם אין מזיזות אותו ממקומו?											◊	סא:
והאמר רבי יצחק בר אבדימי:	במוצאי יום טוב האחרון של חג הכל צופין לעשן המערכה											◊	סא:
	נטה כלפי צפון - עניים שמחין ובעלי בתים עצבין, מפני שגשמי שנה מרובין ופירותיהן מרקיבין.											■	סא:
	נטה כלפי דרום - עניים עצבין ובעלי בתים שמחין, מפני שגשמי שנה מועטין ופירותיהן משתמרים.											■	סא:
	נטה כלפי מזרח - הכל שמחין											■	סא:
	כלפי מערב - הכל עצבין.											■	סא:
	דאזיל ואתי כדיקלי, ואבדורי לא הוה מיבדר.											!	סא:
אמר מר:	כלפי מזרח הכל שמחין, כלפי מערב - הכל עצבין.											■	סא:
ורמינהו:	מזרחית - לעולם יפה											◊	סא:
	מערבית - לעולם קשה											◊	סא:
	רוח צפונית - יפה לחטין בשעה שהביאו שליש, וקשה לזיתים בזמן שהן חונטין.											■	סא:
	רוח דרומית קשה לחטין בשעה שהביאו שליש, ויפה לזיתים בזמן שהן חונטין.											■	סא:
ואמר רב יוסף, ואיתימא מר זוטרא:	וסימניך: שלחן בצפון ומגורה בדרום, האי מרבה דידיה והאי מרבה דידיה											◊	סא:

disputants-חולקים ◊ central point for summary and review-הזרה-נקודה מרכזית לסיכום ◊ insertion of an earlier segment-קודמת-של פיסקה < מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

יומא-שבעת ימים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא
מימרא	לא קשיא: הא - לן, והא - להו.								◊	!			
הדרן עלך שבעת ימים													

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

ימא-בראשונה	מאן דאמר	כ	ט	י	ז	ה	ו	ג	ד	א	ב	
בראשונה, כל מי שרוצה לתרום את המזבח - תורם.											■	כב.
ובזמן שהן מרובין - רצין ועולין בכבש, כל הקודם את חבירו בארבע אמות - זכה.											■	כב.
ואם היו שניהן שוין - הממונה אומר להן: הצביעו.											■	כב.
ומה הן מוציאות - אחת או שתיים. ואין מוציאות אגודל במקדש.											■	כב.
מעשה שהיו שניהם שוין ורצין ועולין בכבש, ודחף אחד מהן את חבירו ונפל ונשברה רגלו.											○ ■	כב.
וכיון שראו בית דין שבאין לידי סכנה - התקינו שלא יהו תורמין את המזבח אלא בפייס.											■	כב.
ארבע פייסות היו שם, וזה הפייס הראשון.											■	כב.
והא מעיקרא מאי טעמא לא תקינו לה רבנן פייסא?											⚡	כב.
מעיקרא סבור: כיון דעבודת לילה היא - לא חשיבא להו, ולא אתו. כיון דחזו דקאתו ואתו לידי סכנה - תקינו לה פייסא.											⚡	כב.
והרי איברים ופדרים, דעבודת לילה היא, ותקינו לה רבנן פייסא											⚡	כב.
סוף עבודה דיממא היא.											⚡	כב.
האי נמי תחלת עבודה דיממא היא											⚡	כב.
קידש ידיו לתרומת הדשן - למחר אין צריך לקדש, שכבר קידש מתחילת עבודה.	דאמר רבי יוחנן:										■	כב.
אימא: שכבר קידש מתחילה לעבודה.											!	כב.
מעיקרא סבור: כיון דאיכא אונס שינה - לא אתו, כיון דחזו דאתו, וקאתו נמי לידי סכנה - תקינו לה רבנן פייסא.	איכא דאמרי:										!	כב.
והרי איברים ופדרים דאיכא אונס שינה, ותקינו לה רבנן פייסא											⚡	כב.
שאני מיגנא ממימא.											!	כב.
ותקנתא להו גיסא הואי? תקנתא להאי גיסא הואי											⚡	כב.
מי שזכה בתרומת הדשן זכה בסידור מערכה ובשני גזירי עצים	דתניא:										⚡	כב.
שתי תקנות הו מעיקרא סבור לא אתו, כיון דחזו דקאתו, ואתו נמי לידי סכנה - תקינו לה פייסא, כיון דתקינו לה פייסא - לא אתו. אמרי: מי יימר דמתרמי לן? הדר תקינו להו: מי שזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה, ובשני גזירי עצים, כי היכי דניתו וניפייסו.	רב אשי:										!	כב.
ובזמן שהן מרובין וכו'.											■	כב.
פשיטא לי, ארבע אמות דארעא לא, רצין ועולין בכבש תנן. קמייטא - נמי לא, רצין ועולין בכבש תנן, והדר כל הקודם את חבירו. דביני ביני נמי לא, דלא מסיימא מילתא. פשיטא לי דגבי מזבח תנן.	רב פפא:										■	כב.
ארבע אמות שאמר, בהדיה אמה יסוד ואמה סובב, או דילמא בר מאמה יסוד ואמה סובב?	בעי רב פפא:										⚡	כב.
תיקו.											!	כב.
ואם היו שניהן שוין הממונה אומר להם הצביעו וכו'.											■	כב.
הוציאו אצבעותיכם למנין.	תנא:										■	כב.
נימנינהו לדידהן											⚡	כב.
מסייע ליה לרבי יצחק											!	כב.
אסור למנות את ישראל אפילו לדבר מצוה, דכתיב (שמואל א' יא) ויפקדם בבוק.	דאמר רבי יצחק:										!	כב.
ממאי דהאי בוק לישנא דמיבזק הוא? ודילמא שמא דמתא הוא, כדכתיב (שופטים א) וימצאו אדני בוק?	מתקף לה רב אשי:										⚡	כב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
אלא מהכא, (שמואל א' טו) וישמע שאול את העם ויפקדם בטלאים.	[רב אשי]										!	◇	כב:
כל המונה את ישראל עובר בלאו, שנאמר (הושע ב) והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד.	רבי אלעזר:										■	◇	כב:
עובר בשני לאוין שנאמר לא ימד ולא יספר.	רב נחמן בר יצחק:										■	◇	כב:
כתיב: והיה מספר בני ישראל כחול הים וכתוב אשר לא ימד ולא יספר	רבי שמואל בר נחמני, רבי יונתן רמי:										?	◇	כב:
לא קשיא: כאן - בזמן שישאל עושי רצונו של מקום, כאן - בזמן שאין עושי רצונו של מקום.											!	◇	כב:
לא קשיא כאן - בידי אדם, כאן - בידי שמים.	רבי אמר משום אבא יוסי בן דוסתאי:										!	◇	כב:
כיון שנתמנה אדם פרנס על הציבור - מתעשר. מעיקרא כתיב ויפקדם בבוק ולבסוף כתיב ויפקדם בטלאים.	רב נהילאי בר אידי אמר שמואל:										■	◇	כב:
ודילמא מדידהו?											?		כב:
אם כן מאי רבותא דמילתא?											!		כב:
(שמואל א' טו) וירב בנחל, אמר רבי מני: על עסקי נחל. בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא לשאול (שמואל א' טו) לך והכית את עמלק, אמר: ומה נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה, כל הנפשות הללו על אחת כמה וכמה ואם אדם חטא - בהמה מה חטאה? ואם גדולים חטאו - קטנים מה חטאו? יצאה בת קול ואמרה לו (קהלת ז) אל תהי צדיק הרבה.	[רב מני]										■	◇	כב:
ובשעה שאמר לו שאול לדואג (שמואל א' כב) סב אתה ופגע בכהנים, יצאה בת קול ואמרה לו (קהלת ז) אל תרשע הרבה.											■	◇	כב:
כמה על חלי ולא מרגיש גברא דמריה סיעייה שאול באחת - ועלתה לו, דוד בשתים - ולא עלתה לו.	רב הונא:										■	◇	כב:
שאול באחת מאי היא											^		כב:
מעשה דאג											!	◇	כב:
והא איכא מעשה דנוב עיר הכהנים											?		כב:
אמעשה דאג כתיב (שמואל א' טו) נחמתי כי המלכתי את שאול למלך.											!		כב:
דוד בשתים, מאי ניהו											^	◇	כב:
דאריה ודהסתה.											!	◇	כב:
והא איכא נמי מעשה דבת שבע											?	◇	כב:
התם אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' יב) ואת הכבשה ישלם ארבעתים - ילד, אמנון, תמר, ואבשלום.											!	◇	כב:
התם נמי אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' כד) ויתן ה' דבר בישראל מהבקר ועד עת מועד											?	◇	כב:
התם לא אפרעו מגופיה.											!		כב:
התם נמי לא אפרעו מגופיה.											?		כב:
לאיי, אפרעו מגופיה.											!	◇	כב:
ששה חדשים נצטרע דוד, ופרשו הימנו סנהדרין, ונסתלקה הימנו שכניה, דכתיב (תהלים קט) ישוּבו לי יראיך וידעי עדותיך, וכתוב (תהלים נא) השיבה לי יששן ישעך.	דאמר רב יהודה אמר רב:										!	◇	כב:
קבל דוד לשון הרע	והא אמר רב:										?	◇	כב:
כשמואל											!		כב:
לא קבל דוד לשון הרע.	דאמר: [שמואל]										!	◇	כב:
ולרב נמי											?		כב:

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof ■</p>
---	---

Talmud Navigator

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קבל דוד לשון הרע	דאמר: [רב]									◊		כב:
הא איפרעו מיניה										◊		כב:
בשעה שאמר לו דוד למפיושת (שמואל ב' יט) - אמרתי אתה וציבא תחלקו את השדה, יצאה בת קול ואמרה לו: רחבעם וירבעם יחלקו את המלכות.	דאמר רב יהודה אמר רב:									◊		כב:
(שמואל א' יג) בן שנה שאול במלכו.												כב:
כבן שנה, שלא טעם טעם חטא.	רב הונא:									◊		כב:
ואימא כבן שנה שמלוכלך בטיט ובצואה?	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:									◊		כב:
אחויאו ליה לרב נחמן סיוטא בחלמיה.										○		כב:
נעניתו לכם עצמות שאול בן קיש.	אמר: [רב נחמן]									◊		כב:
הדר הוא סיוטא בחלמיה.										○		כב:
נעניתו לכם עצמות שאול בן קיש מלך ישראל.	אמר: [רב נחמן]									◊		כב:
מפני מה לא נמשכה מלכות בית שאול - מפני שלא היה בו שום דופי.	רב יהודה אמר שמואל:									◊		כב:
אין מעמידין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו, שאם תזוח דעתו עליו - אומרין לו: חזור לאחורך.	דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:									◊		כב:
מפני מה נענש שאול - מפני שמחל על כבודו, שנאמר (שמואל א' י') ובני בליעל אמרו מה ישענו זה ויבזהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחריש וכתיב (שמואל א' יא) ויעל נחש העמוני ויהן על יבש גלעד וגו'.	רב יהודה אמר רב:									◊		כב:
כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש - אינו תלמיד חכם.	ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק:									◊		כב:
והכתיב לא תקם ולא תטר										◊		כג:
ההוא בממון הוא דכתיב.										◊		כג:
איזו היא נקימה ואיזו היא נטירה? נקימה, אמר לו: השאילני מגלך, - אמר לו: לאו. למחר אמר לו הוא: השאילני קרדומך - אמר לו: איני משאילך, כדרך שלא השאלתני - זו היא נקימה. ואיזו היא נטירה? אמר לו: השאילני קרדומך - אמר ליה: לא. למחר אמר לו: השאילני חלוקך - אמר לו: הילך, איני כמותך, שלא השאלתני - זו היא נטירה.	דתניא:									◊		כג:
וצערא דגופא לא?										◊		כג:
הנעלבין ואינן עולבין, שומעין חרפתן ואינן משיבין, עושין מאהבה ושמוחין ביסורין - עליהן הכתוב אומר (שופטים ה') ואהביו כצאת השמש בגברתן	והא תניא:									◊		כג:
לעולם דנקיט ליה בליביה.										◊		כג:
כל המעביר על מדותיו - מעבירין לו על כל פשעין	והאמר רבא:									◊		כג:
דמפיסו ליה ומפיס.										◊		כג:
ומה הן מוציאין אחת או שתיים וכו'.										◊		כג:
השתא שתיים מוציאין, אחת מבעיא?										◊		כג:
לא קשיא כאן - בבריא, כאן בחולה.	רב חסדא:									◊		כג:
אחת - מוציאין, שתיים - אין מוציאין, במה דברים אמורים - בבריא, אבל בחולה - אפילו שתיים מוציאין, והיחידין מוציאין שתיים, ואין מונין להן אלא אחת.	והתניא:									◊		כג:
ואין מונין לו אלא אחת?										◊		כג:
אין מוציאין לא שלישי ולא גודל מפני הרמאים, ואם הוציא שלישי - מונין לו, גודל - אין מונין לו, ולא עוד אלא שלוקה מן הממונה בפקיע	והתניא:									◊		כג:
מאי מונין לו - נמי אחת.										◊		כג:

disputants-חולקים ♦
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
מימרא-statement ■
 ◊ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof
מקרא-key:

Talmud Navigator

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי פקיע?												◊
מדרא.	רב:									!		◊
מאי מדרא?										^		◊
מטרקא דטייעי דפסיק רישיה.	רב פפא:									!		◊
מריש הוה אמינא הא דתנן בן ביבאי ממונה על הפקיע - אמינא פתילתא	אבוי:									■		◊
מבלאי מכנסי הכהנים ומהמייניהן מהן היו מפקיעין, ובהן היו מדליקין.	כדתנן:									■	■	◊
כיון דשמענא להא דתניא:										■		◊
ולא עוד אלא שלוקה מן הממונה בפקיע	[תניא]									■	■	◊
אמינא: מאי פקיע - נגדא.										■		◊
מעשה שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש.												◊
מעשה בשני כהנים שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש, קדם אחד מהן לתוך ארבע אמות של חברו - נטל סכין ותקע לו בלבו. עמד רבי צדוק על מעלות האולם, ואמר: אחינו בית ישראל שמעו הרי הוא אומר (דברים כא) כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושפטיך, אנו על מי להביא עגלה ערופה? על העיר או על העורות? געו כל העם בבכיה. בא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר. אמר: הרי הוא כפרתכם, ועדיין בני מפרפר, ולא נטמאה סכין.	תנו רבנן:											◊
ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיכות דמים. וכן הוא אומר (מלכים ב' כא) וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד אשר מלא את ירושלים פה לפה.												◊
הי מעשה קדים?												^
אילמא דשפיכות דמים												!
השתא אשפיכות דמים לא תקינו פייסא, אנשברה רגלו תקינו?												ז
אלא דנשברה רגלו קדים.												!
וכיון דתקינו פייסא - ארבע אמות מאי עבידתייהו?												ז
אלא, לעולם דשפיכות דמים קדים. ומעיקרא סבור: אקראי בעלמא הוא, כיון דחזי אפילו ממילא אתו לידי סכנה - תקינו רבנן פייסא.												!
עמד רבי צדוק על מעלות האולם ואמר אחינו בית ישראל שמעו הרי הוא אומר כי ימצא חלל באדמה אנו על מי להביא על העיר או על העורות.												■
וירושלים בת אתווי עגלה ערופה היא?												ז
עשרה דברים נאמרו בירושלים, וזו אחת מהן: אינה מביאה עגלה ערופה.	והתניא:											ז
ועוד: (דברים כא) לא נודע מי הכהו כתיב - והא נודע מי הכהו.												ז
אלא כדי להרבות בבכיה.												!
בא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר, אמר הרי הוא כפרתכם ועדיין בני קיים כו												■
ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיכות דמים												■
שפיכות דמים הוא דול, אבל טהרת כלים כדקיימא קיימא, או דילמא שפיכות דמים כדקיימא קיימא אבל טהרת כלים היא דחמירא?	איבעיא להו:											^
מדקא נסיב לה תלמודא וגם דם נקי שפך מנשה - שמע מינה: שפיכות דמים הוא דול, וטהרת כלים כדקיימא קיימא.	תא שמע:											!
(ויקרא ו) ופשט ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן - שומעני כדרך יום הכפורים, שפושט בגדי קודש ולובש בגדי חול. תלמוד לומר: ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים - מקיש בגדים שלובש לבגדים שפושט, מה להלן בגדי קודש - אף כאן בגדי קודש. אם כן מה תלמוד לומר אחרים - פחותין מהן.	תנו רבנן: [ת"ק]											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אחרים והוציא - לימד על הכהנים בעלי מומין שכשרין להוציא הדשן.	רבי אליעזר											כג:
אחרים - פחותין מהן	אמר מר:											כג: <
כדתנא דבי רבי ישמעאל.												כג:
בגדים שבשל בהן קדרה לרבו - לא ימוזג בהן כוס לרבו.	דתנא דבי רבי ישמעאל:											כג:
כמחלוקת בהוצאה - כך מחלוקת בהרמה.	ריש לקיש:											כג:
מחלוקת בהוצאה, אבל בהרמה - דברי הכל עבודה היא.	רבי יוחנן:											כג:
מאי טעמא דריש לקיש?												כג:
אי סלקא דעתך עבודה היא - יש לך עבודה שכשירה בשני כלים?	אמר לך: [ריש לקיש]											כג:
ורבי יוחנן												כג:
גלי רחמנא בכתונת ומכנסים - והוא הדין למצנפת ואבנט.	[רבי יוחנן]											כג:
ומאי שנא הני?												כג:
מדו בד, מדו - כמדתו, מכנסי בד												כג:
מנין שלא יהא דבר קודם למכנסים - שנאמר (ויקרא ו) ומכנסי בד ילבש על בשרו.	לכדתניא:											כג:
וריש לקיש												כג:
מדו כמדתו - מדאפקיה רחמנא בלשון מדו. שלא יהא דבר קודם למכנסים מעל בשרו נפקא.	[ריש לקיש]											כג:
נימא כתנאי:												כג:
על בשרו מה תלמוד לומר ילבש - להביא מצנפת ואבנט להרמה, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]											כג:
לרבות בגדי כהן גדול ביום הכפורים, שכשירין לכהן הדיוט.	רבי דוסא:											כג:
שתי תשובות בדבר חדא: דאבנטו של כהן גדול לא זה הוא אבנטו של כהן הדיוט, ועוד: בגדים שנשתמשת בהן קדושה חמורה תשתמש בהן קדושה קלה?	רבי:											כג:
אלא, מה תלמוד לומר ילבש - לרבות את השחקים, (ויקרא טז) והניחם שם - מלמד שטעונין גניזה.	[רבי]											כג:
ראוין הן לכהן הדיוט. ומה תלמוד לומר והניחם שם - שלא ישתמש בהן יום הכפורים אחר.	רבי דוסא:											כד:
מאי לאו בהא קא מיפלגי												כד:
עבודה היא	דמר סבר: [רבי יהודה]											כד:
לאו עבודה היא	ומר סבר: [רבי דוסא]											כד:
לא, דכולי עלמא - עבודה היא, והכא בהא קא מיפלגי												כד:
צריכא קרא לרבו	דמר סבר: [רבי יהודה]											כד:
לא צריכא קרא לרבו	ומר סבר: [רבי דוסא]											כד:
תרומת הדשן בכמה? מתרומת מעשר ילפינן לה או מתרומת מדין ילפינן לה?	בעי רבי אבין:											כד:
נאמר כאן (ויקרא ו) והרים ונאמר להלן (ויקרא ו) והרים, מה להלן בקומצו - אף כאן בקומצו.	תא שמע, דתני רבי חייא:											כד:
ארבע עבודות זר חייב עליהן מיתה: זריקה, והקטרה, וניסוך המים, וניסוך היין.	רבי:											כד:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אף תרומת הדשן.	לוי:										◆	■	◊
אף תרומת הדשן.	וכן תני לוי במתניתיה:										■		
מאי טעמא דרב											^		
דכתיב (במדבר יח) ואתה ובניך אתך תשמרו את כהנתכם לכל דבר המזבח ולמבית לפרכת ועבודתם עבדת מתנה אתן את כהנתכם והזר הקרב יומת. עבדת מתנה - ולא עבודת סילוק, ועבודתם - עבודה תמה, ולא עבודה שיש אחריה עבודה.	[רב]										!		◊
ולוי											ז		
רבי רחמנא לכל דבר המזבח.	[לוי]										!		◊
ורב											ז		
ההוא לאתויי שבע הזאות שבפנים, ושבמצורע.	[רב]										!		◊
ולוי											ז		
נפקא ליה מדבר וכל דבר.	[לוי]										!		◊
דבר וכל דבר לא דריש.	רב:										■		
ואימא: לכל דבר המזבח - כלל, עבדת מתנה - פרט, כלל ופרט - אין בכלל אלא מה שבפרט, עבודת מתנה - אין, עבודת סילוק - לא											ז		◊
אמר קרא ולמבית לפרכת ועבודתם - אל מבית לפרכת הוא דעבודת מתנה ולא עבודת סילוק, הא בחוץ - אפילו עבודת סילוק.											!		◊
אי הכי ועבודתם נמי: אל מבית לפרכת הוא דעבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה, הא בחוץ - אפילו עבודה שיש אחריה עבודה											ז		◊
ועבודתם הדר ערביה קרא.											!		◊
עבודת סילוק בהיכל מהו? לפניו מדמינן ליה, או לחוץ מדמינן ליה?	בעי רבא:												◊
הדר פשטא: מבית ולמבית.	[רבא]										!		◊
אלא מעתה, זר שסידר את השלחן ליחייב											ז		◊
איכא סידור בזיכין.											!		
סידר בזיכין ליחייב											ז		◊
איכא סילוק והקטרה.											!		◊
זר שסידר את המנורה ליחייב											ז		◊
איכא נתינת פתילה.											!		
נתן פתילה ליחייב											ז		◊
איכא נתינת שמן.											!		
נתן שמן ליחייב											ז		◊
איכא הדלקה.											!		
הדליק ליחייב											ז		◊
הדלקה לאו עבודה היא.											!		◊
ולא?											ז		◊

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ⚡
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

◆ **חולקים-disputants**
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ **מקרא-key**:

Talmud Navigator
 א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

ימא-בראשונה	מאן דאמר	מ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והתניא:	(ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש - לימד על הצתת אליתא שלא תהא אלא בכהן כשר ובכלי שרת	⚡	■									◇
הצתת אליתא - עבודה היא, הדלקה - לאו עבודה היא.		!										◇
אלא מעתה זר שסידר את המערכה ליחייב											⚡	◇
איכא סידור שני גזירי עצים										!		◇
סידר שני גזירין ליחייב											⚡	◇
איכא סידור אברים.										!		◇
זר שסידר שני גזירי עצים חייב	והא אמר רב אסי אמר רבי יוחנן:										⚡	◇
בהא פליגי		!										◇
עבודה תמה היא	מר סבר: [רבי יוחנן]	■	!	◆								◇
לאו עבודה תמה היא.	ומר סבר: [רב]	■	!	◆								◇
תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דלוי.												■
עבודות שזר חייב עליהם מיתה: זריקת דם בין לפניו לבין לפניו ולפנים, והמזה בחטאת העוף, והמקטיר בעולת העוף, והמנסך שלשה לוגין מים ושלשה לוגין יין.	תניא כוותיה דרב:											■
עבודות שזר חייב עליהן מיתה: המרים את הדשן, ושבע הזאות שבפנים ושבמצורע, והמעלה על גבי המזבח בין דבר כשר בין דבר פסול.	תניא כוותיה דלוי:											■
[ארבע פייסות היו שם וכו']												■
למה מפסיין?												▲
למה מפסיין? - כדארמן												⚡
אלא: למה מפסיין וחוזרין ומפסיין.												▲
כדי להרגיש כל העושה, שנאמר (תהלים נה) אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש.	רבי יוחנן:											!
במה מפסיין?												▲
בבגדי חול	רב נחמן:											!
בבגדי קדש.	רב ששת:											!
בבגדי חול, דאי אמרת בבגדי קדש - איכא בעלי זרועות דחמסי ועבדי.	רב נחמן:											■
בבגדי קדש, דאי אמרת בבגדי חול - אנב חביבותיה מיקרו ועבדי.	רב ששת:											■
מנא אמינא לה	רב נחמן:											▲
מסרון לחזנין, והוי מפשיטין אותן את בגדיהן ולא היו מניחין עליהן אלא מכנסים בלבד.	דתנן:											!
מאי לאו - באותן שזכו לפייס												!
לא, באותן שלא זכו לפייס.	רב הונא בר יהודה אמר רב ששת:											■
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך באותן שזכו לפייס - לא היו מניחין עליהן אלא מכנסים בלבד?												■
מניין שלא יהא דבר קודם למכנסים - תלמוד לומר (ויקרא טז) ומכנסי בד יהיו על בשרו.	והתניא:											■
ואידך?												⚡

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא לא קשיא הכי קתני: עד שעודן עליהן בגדי חול מלבישין אותן מכנסי קדש, והיו מפשיטין אותן בגדי חול, ולא היו מניחין אלא מכנסים בלבד.	[רב נחמן]	!										◇
מנא אמינא לה	רב ששת:				^							◇
לשכת הגזית כמין בסילקי גדולה היתה, פייס במזרחא, וזקן יושב במערבה. והכהנים מוקפין ועומדין כמין כוכליאר והממונה בא ונוטל מצנפת מראשו של אחד מהן, ויודעין שממנו פייס מתחיל.	דתניא:				!							◇
ואי סלקא דעתך בבגדי חול - מצנפת בבגדי חול מי איכא?					!							◇
אין					ז							◇
כהן שעששה לו אמו כתונת - עובד בה עבודת יחיד.	כדתני רב יהודה, ואיתימא רב שמואל בר יהודה:				ז							◇
שמע מינה לשכת הגזית חציה בקדש, וחציה בחול. ושמע מינה: שני פתחים היו לה, אחד פתוח בקדש ואחד פתוח בחול	אביי:				■							◇
דאי סלקא דעתך כולה בקדש - זקן יושב במערבה?					ז							◇
אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד	והאמר מר:				ז							◇
ואי סלקא דעתך כולה בחול - פייס במזרחא?					ז							◇
והא בעינן (תהלים נה) בבית אלהים נהלך ברגש, וליכא					ז							◇
אלא שמע מינה: חציה בקדש וחציה בחול.					!							◇
ואי סלקא דעתך פתח אחד יש לה ופתוח לקדש - זקן יושב במערבה?					ז							◇
הלשכות הבנויות בחול ופתוחות לקדש - תוכן קודש	והתנן:				ז							◇
ואי סלקא דעתך פתוח לחול, פייס במזרחא?					ז							◇
בנויות בקדש ופתוחות לחול - תוכן חול	והתנן:				ז							◇
אלא לאו שמע מינה: שני פתחים היו לה, אחד פתוח בקדש ואחד פתוח לחול.					!							◇
הפייס השני:												■
מי שוחט												■
מי זורק												■
מי מדשן מזבח הפנימי												■
ומי מדשן את המנורה												■
ומי מעלה אברים לכבש.												■
הראש והרגל												■
ושתי הידים												■
והעוקץ												■
והרגל, והחזה והגרה												■
ושתי הדפנות												■
והקרבים												■
והסולת												■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והתביתין												■
והיין												■
שלשה עשר כהנים זכו בו.												■
דרך הלוחו היה קרב.	בן עזאי לפני רבי עקיבא משום רבי יהושע:											■
כשהן מפייסין, לעבודה אחת מפייסין, או דילמא לכל עבודה ועבודה הן מפייסין?	איבעיא להו:											◇
ארבע פייסות היו שם.	תא שמע:											◇
ואי סלקא דעתך לכל עבודה הן מפייסין - טובא הון												!
הכי קאמר: ארבע פעמים נכנסין להפיס, ולכל חדא וחדא היו בה טובא פייסות.	רב נחמן בר יצחק:											◇
לא היה פייס למחתה, אלא כהן שזכה בקטרת אומר לזה שעמו זכה עמי במחתה	תא שמע, רבי יהודה:											◇
שאני מחתה וקטרת דחדא עבודה היא.												◇
דוקא מחתה וקטרת דחדא עבודה היא, אבל שאר עבודות - בעי פייס.	איכא דאמרי:											◇
מחתה אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל ולא שכיחא, ומעתרא - נתקין לה פייס בפני עצמה, קא משמע לן.												◇
לא לכל עבודה ועבודה מפייסין, אלא כהן שזכה בתמיד שנים עשר אחיו הכהנים נמשכין עמו - שמע מינה.	תא שמע, דתני רבי חיאיא:											◇
פייס השני וכל.												■
מי מקבל? שוחט מקבל, דאי אמרת זורק מקבל - אנב חביבותיה לא מקבל ליה לכוליה דם, או דילמא: זורק מקבל, דאי אמרת שוחט מקבל - זימנין דשחיט זר.	איבעיא להו:											◇
בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור כדי שיהיו שנים עשר אחיו הכהנים העוסקין בתמיד מקדשין ידיהן ורגליהן בבת אחת.	תא שמע:											◇
ואי סלקא דעתך שוחט מקבל, תליסר הוי אלא לאו שמע מינה: זורק מקבל, שמע מינה.												!
שחט השוחט, וקבל המקבל ובא לו לזרוק. שמע מינה.	רב אחא בריה דרבא לרב אשי: אף אנן נמי תנינא:											■
דרך הילוכו היה קרב	בן עזאי לפני רבי עקיבא משום רבי יהושע:											◇
כיצד דרך הלוחו? הראש והרגל, החזה והגרה, ושתי ידים, ושתי דפנות, העוקץ והרגל.	תנו רבנן: [ת"ק]											◇
דרך הפשטו היה קרב.	רבי יוסי:											◇
כיצד דרך הפשטו? הראש והרגל, העוקץ והרגל, ושתי הידים, החזה והגרה.												◇
דרך ניתוחו היה קרב.	רבי עקיבא:											◇
כיצד דרך ניתוחו? הראש והרגל, ושתי ידים, החזה והגרה, ושתי דפנות, העוקץ, והרגל.												◇
דרך עילוי היה קרב	רבי יוסי הגלילי:											◇
כיצד דרך עילוי? הראש והרגל, החזה והגרה, ושתי הדפנות, העוקץ והרגל, ושתי הידים.												◇
והכתיב (יחזקאל כד) כל נתח טוב ירך וכתף												◇
ההיא בכחושה.												!
בין תנא דידן ובין רבי יוסי - בטר עילויא דבשרא אזלינן, מר אזיל בטר איברא דבישרא, ומר אזיל בטר שמנא דבישרא.	רבא:											◇
מאי טעמא סלקא רגל בהדי רישא												◇

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה- **story**
 ■ **מקרא-key**

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משום דרישא נפישו ביה עצמות, קרבא רגל בהדיה.									!		◇	כה:
דכולי עלמא מיהת ראש קרב ברישא, מנא לך?									^			כה:
מניין לראש ופדר שקודמין לכל האברים - תלמוד לומר (ויקרא א) את ראשו ואת פדרו וערך.	דתניא:								!		◇	כה:
ואידך פדר למאי אתא									ז		◇	כה:
כיצד היה עושה - נותן את הפדר אבית השחיטה ומעלהו, וזה הוא דרך כבוד של מעלה.	לכדתניא:								!		◇	כו.
הפייס השלישי: חדשים לקטרת באו והפיסו.											■	כו.
והרביעי: חדשים עם ישנים, מי מעלה אברים מן הכבש למזבח.											■	כו.
מעולם לא שנה אדם בה.	תנא:										■	כו.
מאי טעמא?											^	כו.
מפני שמעשרת.	רבי חנינא:								!		◇	כו.
מאי טעמא?	רב פפא לאביי:								^			כו.
אילימא משום דכתיב (דברים לג) ישימו קטרה באפך וכתוב בתריה (דברים לג) ברך ה' חילו									!		◇	כו.
אי הכי עולה נמי, הכתיב (דברים לג) וכליל על מזבחך									ז			כו.
הא - שכיחא, והא - לא שכיחא.	אמר ליה: [אביי]								!			כו.
לא משכחת צורבא מרבנן דמורי אלא דאתי משבט לוי או משבט יששכר, לוי - דכתיב (דברים לג) יורו משפטוך ליעקב, יששכר דכתב ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל.	רבא:								■		◇	כו.
ואימא יהודה נמי, דכתיב (תהלים ס) יהודה מחקק:									ז			כו.
אסוקי שמעתא אליבא דהילכתא קאמינא.									!		◇	כו.
אין מפייסין על תמיד של בין הערבים אלא כהן שזכה בו בשחרית - זוכה בו ערבית.	רבי יוחנן:										■	כו.
כשם שמפייסין שחרית כך מפייסין בין הערבים	מיתיבו:								■	ז	◇	כו.
כי תניא ההיא - בקטרת.									!		◇	כו.
כשם שמפייסין לו שחרית - כך מפייסין לו ערבית	והתניא:								■	ז	◇	כו.
אימא: לה.									!		◇	כו.
כשם שמפייסין לו שחרית, כך מפייסין לו ערבית, וכשם שמפייסין לה שחרית כך מפייסין לה ערבית	והתניא:								■	ז	◇	כו.
הכא בשבת עסקינן, הואיל ומשמרות מתחדשות.									!		◇	כו.
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא נפישו להו פייסות									ז			כו.
מייתי כולהו מצפרא אתו, דזכי ביה שחרית - זכי, דזכי בערבית - זכי.									!		◇	כו.
הרביעי חדשים עם ישנים מי מעלה אברים מן הכבש למזבח	[ת"ק]								◇		■	כו.
מתניתין דלא כרבי אליעזר בן יעקב.											■	כו.
המעלה איברים לכבש הוא מעלה אותן למזבח.	דתנן, רבי אליעזר בן יעקב:								◇	■	◇	כו.
במאי קמיפלגי?									^			כו.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום הוזהר- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-בראשונה	מאן דאמר	מ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מר סבר: [ת"ק]	(משלי יד) ברביעם הדרת מלך											כו
ומר סבר: [רבי אליעזר בן יעקב]	מקום שכניה לאו אורח ארעא.											כו
רבא:	לא רבי אליעזר בן יעקב אית ליה דרבי יהודה, ולא רבי יהודה אית ליה דרבי אליעזר בן יעקב - דאם כן בצרו להו פייסות. ואי משכחת תנא דתני חמש - ההוא דלא כרבי אליעזר בן יעקב ודלא כרבי יהודה.											כו
	תמיד קרב בתשעה, בעשרה, באחד עשר, בשנים עשר, לא פחות ולא יותר. כיצד?											כו
	עצמו בתשעה											כו
	בחג ביד אחד צלוחית של מים - הרי כאן עשרה.											כו
	בין הערבים באחד עשר, הוא עצמו - בתשעה, ושנים בידם שני גזירי עצים.											כו
	בשבת באחד עשר הוא עצמו בתשעה, ושנים בידם שני בויכי לבונה של לחם הפנים.											כו
	ובשבת שבתוך החג - ביד אחד צלוחית של מים.											כו
	רבי אבא ואיתימא רמי בר חמא ואיתימא רבי יוחנן: אין מנסכין מים בחג אלא בתמיד של שחר.											כו
	ממאי											כו
	מדקתני:											כו
	ובשבת שבתוך החג ביד אחד צלוחית של מים.											כו
	ואי סלקא דעתך בתמיד של בין הערבים מנסכין - בחול גמי משכחת לה											כו
	ולמנסך אומר לו הגבה ידיך שפעם אחד נסך על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן.											כו
	רבי אשי: אף אבן נמי תנינא:											כו
	שמע מינה.											כו
	מניין לתמיד של בין הערבים שטעון שני גזירי עצים בשני כהנים - שנאמר (ויקרא א) וערכו עצים, אם אינו ענין לתמיד של שחר, דכתיב (ויקרא ו) ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר וערך עליה - תניהו ענין לתמיד של בין הערבים.											כו
	ואימא אידי ואידי בתמיד של שחר, ואמר רחמנא: עביד והדר עביד											כו
	אם כן נימא קרא ובער ובער											כו
	ואימא דנעביד חד ונעביד תרי											כו
	אם כן נימא קרא ובער, ובערו, אי נמי: וערך וערכו, מאי ובער וערכו - שמע מינה כדקא אמרינן.											כו
	פייס פעמים שלשה עשר פעמים ארבעה עשר פעמים חמשה עשר פעמים ששה עשר											כו
	שבעה עשר											כו
	והתניא:											כו
	ההיא דלא כרבי אליעזר בן יעקב אלא כרבי יהודה.											כו
	איל קרב באחד עשר:											כו
	הבשר בחמשה, הקרביים והסולת והיין בשנים שנים.											כו
	פר קרב בעשרים וארבעה:											כו
	הראש והרגל הראש - באחד, והרגל - בשנים. העוקץ והרגל העוקץ - בשנים. והרגל - בשנים. החזה והגרה החזה - באחד, והגרה - בשלשה. שתי ידיים בשנים, ושתי דפנות בשנים. הקרביים והסולת והיין בשלשה שלשה.											כו
	במה דברים אמורים - בקרבנות ציבור, אבל בקרבן יחיד אם רצה להקריב מקריב.											כו
	הפשיטן וניתוחן של אלו ואלו שוין.											כו

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ימא-בראשונה	מאן דאמר											
הפשיטן וניתוחן שוין - בור.	תנא:											
מניין להפשט וניתוח ששוה בור - שנאמר (ויקרא א) ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח, נתינת אש בעיא כהונה, הפשט וניתוח - לא בעיא כהונה.	חזקיה:											
האי מיבעי ליה לגופיה												
(ויקרא א) ושחט - שחיטה בור כשירה. וכי מאין באת - מכלל שנאמר (במדבר יח) ואתה ובניך אתך תשמרו את כהונתכם, שומע אני אפילו שחיטה - תלמוד לומר (ויקרא א) ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם, מקבלה ואילך מצות כהונה. (ויקרא א) וסמך ידו ושחט - לימד על השחיטה שכשירה בור.	רב שימי בר אשי, אשכחתייה לאביי דהוה מסבר ליה לבריה:											
מכדי, מקבלה ואילך מצות כהונה, ונתנו בני אהרן למה ליה? למעוטי הפשט וניתוח.	[אביי]											
ואכתי איצטריך, סלקא דעתך אמינא: כיון דלאו עבודה דמעכבא כפרה היא - לא תיבעי כהונה, קא משמע לן דבעי כהונה												
אלא מהכא (ויקרא א) וערכו בני אהרן הכהנים את הנתיחים את הראש ואת הפדר. מכדי, מקבלה ואילך מצות כהונה וערכו למה ליה? למעוטי הפשט וניתוח.												
ואימא למעוטי סידור שני גזירי עצים												
מסתברא: דיבחה דכותיה ממעט.												
אדרבה, סדור דכותיה ממעט												
לא סלקא דעתך												
(ויקרא א) והקריב כהן את הכל המזבחה - זו הולכת אברים לכבש. הולכת אברים לכבש - הוא דבעיא כהונה, הולכת עצים - לא בעיא כהונה, הא סידור שני גזירי עצים - בעיא כהונה.	דאמר מר:											
וערכו למה ליה? למעוטי הפשט וניתוח.												
ואימא הכי נמי לגופיה												
אלא: והקטיר כהן את הכל למאי אתא - למעוטי הפשט וניתוח												
והקריב כהן את הכל המזבחה - זו הולכת אברים לכבש.												
הולכת אברים לכבש - הוא דבעיא כהונה, הולכת עצים - לא בעיא כהונה, הא סדור שני גזירי עצים - בעיא כהונה												
ונתנו - לגופיה, וערכו - שנים, בני אהרן - שנים, הכהנים - שנים, למדנו לטלה שטעון ששה.												
האי בבן הבקר כתיב, ובן הבקר עשרים וארבעה בעי	רב המנוגא, קשיא ליה לרבי אלעזר:											
(ויקרא א) על העצים אשר על האש אשר על המזבח, איזהו דבר שנאמר בו עצים אש ומזבח הוי אומר - זה טלה.	וניחא ליה: [רבי אלעזר]											
זר שסידר את המערכה חייב. כיצד הוא עושה - פורקה וחזור וסודרה.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:											
מאי אחני ליה												
אלא פורקה זר, וסודרה כהן.												
וכי יש לך עבודה שכשירה בלילה ופסולה בור?	מתקף לה רבי זירא:											
ולא? והרי אברים ופדרים												
סוף עבודה דיממא היא.												
והרי תרומת הדשן												
תחלת עבודה דיממא היא												
קידש ידיו לתרומת הדשן - למחר אינו צריך לקדש, שכבר קידש מתחלת עבודה.	דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-בראשונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואלא קשיא												כז:
אלא כי איתמר - הכי איתמר:												כז:
זר שסידר שני גזירי עצים - חייב, הואיל ועבודת יום היא.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:											כז:
אלא מעתה תיבעי פייס	מתקיף לה רבא:											כז:
אשתמטיה הא דתניא:												כז:
מי שזכה בתרומת הדשן - זכה בסדור מערכה, ובסדור שני גזירי עצים.	[דתניא]											כז:
למימרא דעבודת יום בעיא פייס, עבודת לילה לא בעיא פייס?												כז:
והרי אברים ופדרים												כז:
סוף עבודה דימא היא												כז:
והרי תרומת הדשן												כז:
משום מעשה שהיה.												כז:
למימרא דעבודת יום, ושזר חייב עליה מיתה - בעיא פייס, אין זר חייב עליה מיתה - לא בעיא פייס?												כז:
והרי שחיטה												כז:
שאני שחיטה, דתחלת עבודה היא.												כז:
והא אנן לא תנן הכי:	מר זוטרא ואיתימא רב אשי:											כז:
אמר להם הממונה: צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה.	[תנן]											כז:
ואילו זמן שני גזירי עצים - לא קתני												כז:
הך דלית לה תקנתא - קתני, הך דאית לה תקנתא - לא קתני.												כז:
וכי יש לך עבודה שיש אחריה עבודה, ופסולה בור?	ואיכא דאמרי, מתקיף לה רבי זירא:											כז:
אלא אי אתמר - הכי אתמר:												כח:
זר שסידר שני גזירי עצים - חייב, הואיל ועבודה תמה היא.	רבי אסי אמר רבי יוחנן:											כח:
אלא מעתה תבעי פייס	מתקיף לה רבא:											כח:
ולא בעיא פייס?												כח:
מי שזכה בתרומת הדשן - יזכה בסידור שני גזירי עצים	והתניא:											כח:
הכי קאמר: יפייסו לה בפני עצמה												כח:
אלא כדאמרינן. למימרא דעבודה תמה זר חייב עליה מיתה - בעיא פייס, אין זר חייב עליה מיתה - לא בעיא פייס?												כח:
והרי שחיטה												כח:
שאני שחיטה דתחילת עבודה דימא היא.												כח:
אף אנן נמי תנינא	מר זוטרא ואיתימא רב אשי:											כח:
אמר להם הממונה: צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה. ואילו זמן סידור גזירי עצים לא קתני.	[תנינא]											כח:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מוכנאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O מזרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא-; question-שאלה-^ answer-תירוץ-! ראיה-proof ■ </p>
<p>ימא-בראשונה</p>	
<p>מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>
<p>הך דלית לה תקנתא קתני, הך דאית לה תקנתא - לא קתני.</p>	
<p>הדרן עלך בראשונה</p>	

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כח.
											◊
											◊